

РЕШЕНИЕ

№ 1131

гр. София, 10.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 03.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6429** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано по жалба на Е. Г. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], регистрирана като ЕТ "Елмира Георгиева-Шанс-98", ЕИК по Булстат:[ЕИК], против Решение № ПИ-170/14.06.2024 г. на и.д. Директор на ТД на НАП-гр.С., с която е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане изх.№ С240022-137-0004721/03.06.2024 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. по изп.дело №[ЕИК]/2016 г.

В жалбата се твърди, че административният орган неправилно е приложил закона. Подателката ѝ се позовава на изтекла погасителна давност на изпълнителното основание, като настоява, че спиране на давността може да настъпи само при действително наложени обезпечителни мерки. От Съда се иска да отмени обжалваното решение и да ѝ присъди разноските по делото. В с.з. жалбоподателката не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП-гр.С. чрез пълномощника си юк.Г. излага становище за неоснователност на жалбата, като моли Съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

От фактическа страна Съдът приема за установено:

Жалбоподателката Г. е длъжник по отношение на публични държавни вземания, произтичащи от декларации обр.б за ДОО, УПФ и здравно осигуряване, за авансови вноски за ДДФЛ, по справки-декларации по ЗДДС, както и от РА №

P-22221915007966-091-001/26.04.2016 г., за което е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г.

Във връзка с установените задължения публичният изпълнител е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С170022-022-0019710/04.06.2017 г. (л.22) е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, изходящи се в "Първа инвестиционна банка" АД, "Обединена българска банка" АД, "Уникредит Булбанк" АД, за сумата от 58 169,37 лв. Издадени с запорни съобщения, получени от банките на 07.04.2017 г. и на 10.04.2017 г. (л.52).

С възражение за погасяване по давност вх.№ 94-Е-122/14.05.2024 г. жалбоподателката е поискала погасяване по давност на публичните ѝ задължения.

По така подаденото възражение публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане изх.№ С240022-137-0004721/03.06.2024 г. (л.16), с което е разпоредил прекратяване събирането на вземането по НП № F164994/07.07.2015 г., поради изтекла погасителна давност. Със същото разпореждане е постановен отказ за погасяване по давност на вземанията по декларации обр.6 за ДОО, УПФ и здравно осигуряване, за авансови вноски за ДДФЛ, по справки-декларации по ЗДДС, както и от РА № P-22221915007966-091-001/26.04.2016 г.

Недоволна от така издаденото разпореждане, жалбоподателката го е оспорила в частта, в която е отказано прекратяване поради изтекла погасителна давност на вземанията по изп.дело №[ЕИК]/2016 г. В тази връзка административният орган е постановил процесното Решение № ПИ-170/14.06.2024 г., с което е оставил без уважение жалбата против отказа на публичния изпълнител.

При тези доказателства по делото Съдът прави следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.268, ал.1 ДОПК. Обжалваното решение е връчено на жалбоподателката по електронен път на 19.06.2024 г., видно от приложената разпечатка (л.7). Жалбата е подадена на 24.06.2024 г., видно от положения вх.№ 94-Е-122#7, в законоустановения срок за оспорване на административния акт, от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК. От представената по делото Заповед № 1149/15.04.2024 г. на Изпълнителния директор на НАП (л.45) се установява, че Х. Б. М. – Зам.-Директор на ТД на НАП-гр.С., е оправомощен да изпълнява правомощията на Директор на дирекцията до назначаване титуляр на длъжността.

Решението е издадено в изискуемата форма и е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища, поддържани от страните в настоящото производство, се отнасят до правилното приложение на материалния закон и се концентрира най-общо във въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

Погасителната давност е фактически състав, включващ период от време, през който носителят на едно субективно материално право бездействия, който състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение.

Съгласно чл.171, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Съдът намира, че правилно Директорът на ТД на НАП е приел, че в случая давността е спряна с налагането на обезпечителните мерки. Законът не свързва спирането с издаването на акта за налагане на обезпечителни мерки от публичния изпълнител, а с реализацията на този акт, а именно – с действителното налагане на предвидените в акта обезпечителни мерки.

Доколкото в казуса се засяга наличието на обстоятелства, водещи до спиране на давността, Съдът съобрази същите съгласно правилото на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК - давността се спира с налагането на обезпечителни мерки.

Това е така, защото преди изтичане на давността са наложени обезпечителни мерки, представляващи заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, изходящи се в "Първа инвестиционна банка" АД, "Обединена българска банка" АД, "Уникредит Булбанк" АД. В нормата на чл.202, ал.1 ДОПК е регламентирано, че заповедта върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на заповедно съобщение на банките, като заповедта се смята наложен от часа в деня на връчване на заповедното съобщение на банката.

В случая релевантните обстоятелства са получаването от банките на заповедните съобщения, което е станало на 07.04.2017 г. и на 10.04.2017 г. Законът не обвързва налагането на обезпечение (в контекста на спиране давността), със съобщаване за наложените мерки на задълженото лице. В случая се цели процесуална изненада, за да не може длъжникът да се разпореди с активите и по този начин да осуети изпълнението. Ето защо следва да се приеме, че давността е спряна с налагането на заповедите, а това основание за спиране към момента не е отпаднало. Доколкото по делото липсват доказателства, че към настоящия момент обезпечителните мерки са отменени, то давността по отношение на спорните задължения не е изтекла.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за изтекла давност за задълженията за авансови вноски за ДДФЛ, ДОО, УПФ, ЗО.

Давностният срок за най-старото задължение (това за 2015 г.) започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати задължението, т.е. от 01.01.2017 г.

Според правилото на чл.67, ал.4 ЗДФЛ длъжимият данък по чл.48 от закона (който включва данък върху годишната данъчна основа за доходите от стопанска дейност като едноличен търговец), се внася до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода. Така по законодателен път е определена дата за доброволно плащане на задълженията, като след нея те се събират принудително.

Съгласно чл.43, ал.8 ЗДФЛ лицата, извършващи стопанска дейност като търговци по смисъла на Търговския закон, включително едноличните търговци, както и физическите лица в случаите по чл.29а правят авансови вноски при данъчна ставка 15 на сто при условията и по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане. А според чл.67, ал.1 ЗДФЛ когато платецът на дохода не е задължен да удържа и внася данъка, данъкът по чл.43, 44 и 46 се внася от лицето, придобило дохода, в срок до края на месеца, следващ тримесечието на придобиване на дохода.

Според правилото на чл.89, ал.1 ЗДДС когато е налице резултат за периода - данък за

вносяне, регистрираното лице е длъжно да внесе данъка в държавния бюджет по сметка на компетентната териториална дирекция на НАП в срока за подаване на справка-декларацията за този данъчен период. На свой ред разпоредбата на чл.125, ал.5 СД по ЗДДС се подава до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася.

Давността за публичните задължения за ДОО, ЗДПО, УПФ, за авансови вноски за ДДФЛ, по справки-декларации по ЗДДС, за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г., от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г., от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г., от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г., от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г., е започнала както следва: от 01.01.2017 г., от 01.01.2018 г., от 01.01.2019 г., от 01.01.2020 г., от 01.01.2021 г., от 01.01.2023 г., но в петгодишния давностен срок са предприети действия по спиране на давността налагане на обезпечителните мерки с ПНОМ изх.№ С170022-022-0019710/06.04.2017 г., поради което давността за тези задължения е спряла.

Съгласно чл.40, ал.1, т.1, б.,в“ от Закона за здравното осигуряване (ред. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 01.01.2007 г.), вноските за здравно осигуряване се внасят едновременно с осигурителните вноски за ДОО.

Давността за публичните задължения за ЗО за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г., от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г., е започнала както следва: от 01.01.2017 г., от 01.01.2018 г., от 01.01.2019 г., но в петгодишния давностен срок са предприети действия по спиране на давността налагане на обезпечителните мерки с ПНОМ изх.№ С170022-022-0019710/06.04.2017 г., поради което давността за тези задължения е спряла.

По силата на чл.127, ал.1 ДОПК установеното с ревизионния акт задължение подлежи на доброволно плащане в 14-дневен срок от връчването на акта.

Давността за публичните задължения по РА № Р-22221915007966-091-001/26.04.2016 г. е започнала от 01.01.2018 г., но в петгодишния давностен срок са предприети действия по спиране на давността налагане на обезпечителните мерки с ПНОМ изх.№ С170022-022-0019710/06.04.2017 г., поради което давността за тези задължения е спряла.

Съдът съобрази и § 29, т.1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (загл. доп. - ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), според който до отмяната на извънредното положение срокът по чл.171, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не се прилага. Ето защо давностният срок е спрял за периода на извънредното положение - от 24.03.2020 г. до 21.05.2020 г. Давностният срок е продължил да тече от 22.05.2020 г.

До момента на издаване на решението, по изложените съображения следва да се приеме, че не е изтекла и абсолютната 10-годишна давност на осн. чл.171, ал.2 ДОПК – за най-старото задължение тя започва да тече от 01.01.2017 г. и изтича на 31.12.2026 г.

Като е оставил без уважение жалбата срещу отказа на публичния изпълнител да отпише публичните вземания, административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи, като в полза на ТД на НАП-гр.С. на основание чл.да се присъди такова възнаграждение в размер на 100 лв. по реда на

реда на § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс, чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за правната помощ.
Така мотивиран и на основание чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Г. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], регистрирана като ЕТ "Елмира Георгиева-Шанс-98", ЕИК по Булстат:[ЕИК], против Решение № ПИ-170/14.06.2024 г. на и.д. Директор на ТД на НАП-гр.С., с която е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане изх.№ С240022-137-0004721/03.06.2024 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. по изп.дело №[ЕИК]/2016 г.
ОСЪЖДА Е. Г. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати в полза на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. /сто лева/.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: